

TANKER OMKRING PÅSKE

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

1. KAPITEL

Påskebegivenheden er et mysterium

Over hele den kristne verden skal menneskene nu til at fejre påskefesten. Jeg vil derfor gerne fortælle lidt om en særlig side ved det, der ligger til grund for, at menneskene netop fejrer denne fest. For den store part af den kristne verden er påskefesten en mindefest om en begivenhed, der for snart to tusinde år siden fandt sted i Palæstina. Denne begivenhed må have været af en særlig art, når man bliver ved med at mindes den nu så mange århundreder efter. Inden for den kristne religion verden over bliver der prædikeret, messet, sunget, ringet med klokker o. s. v. i påsken ligesom ved de andre højtider, julen og pinsen. Men påsken er ikke blot en fortælling om en be-

givenhed, der fandt sted i en længst forsvunden tid. Påskebegivenheden er et mysterium for det ufærdige menneske. Det er derfor, at begivenheden ikke for længst er glemt. Det samme er som nævnt ligeledes tilfældet med de to andre højtider, julen og pinsen. De danner også hver især udtryk for et særligt mysterium. I kirkerne verden over fortæller man kun om en ydre fysisk begivenhed, der som nævnt fandt sted for længe siden. De kender alle historien om Jesu korsfæstelse, død og opstandelse. Men de kender den blot som en ren fysisk begivenhed, en skæbne der overgik et totalt fuldkomment menneske på grund af intolerance og jalousi fra de daværende religiøse autoriteters side. Og tilsyneladende er der ikke nogen særlig mystik i en sådan begivenhed. Der er mange mennesker, der er blevet korsfæstet ligesom Jesus. Korsfæstelsen var en almindelig henrettelsesmetode i hine tider. Alle Jesu apostle med undtagelse af Johannes blev også korsfæstet eller henrettet. Om alle disse andre, der således blev korsfæstet, er der ikke opstået nogen mystik.

2. KAPITEL

Hvorfor der blev mystik om Jesu korsfæstelse

Hvad er det, der gør, at der blev mystik om Jesu korsfæstelse og ikke om de andre menneskers henrettelser? Nu vil man sikkert svare, at det var fordi, han var „Guds søn“. Men hvordan finder man dog på at få den tro, at han var „Guds søn“? Det var fordi, der til hans fødsel og væremåde knyttede sig, som vi skal se, overordentlig store kosmiske kræfter, der igennem ham blev udformet i ord og gerninger.

3. KAPITEL

Jordkloden er et mikrokosmisk område i den organisme, vi kalder „verdensaltet“

For at forstå disse kosmiske kræfter må man lære at forstå, at verdensaltet udgør en eneste stor levende makrokosmisk or-

ganisme. I denne er sole, kloder og mælkeveje organiske systemer, der arbejder og befordrer livskræfterne og fordeler disse på en sådan måde, at enhver klode, ethvert livssystem, ethvert levende væsen netop bliver opladet med disse kosmiske livskræfter alt efter deres behov. Akkurat det samme foregår inde i vor egen organisme. Denne er i sig selv et verdensalt in miniature. Der er i denne lige så fyldt med levende væsener som i verdensaltet uden for os. Vore organismer og organer har jo ligeledes til opgave at befordre, fordele og tilpasse livsnæringen for alle disse små mikrovæsener, så deres liv og tilværelse hermed kan blive garderet. Jordkloden med alt det liv, der er på den, udgør altså et mikrokosmisk område i den store og uendelige organisme, vi kalder verdensaltet.

4. KAPITEL

Jordens fysiske og åndelige næring

Men for at den kan opretholde sin livsoplevelsessevne eller dette at være levende, må den have livsnæring. Denne livsnæring består i to slags ernæringsprocesser: den fysiske og den åndelige. Den fysiske næring får den fra solen og de partikler, meteoror og andre foreteelser i form af materier, den opsummerer i sig og fordøjer ved hjælp af lufthavet eller dens særlige fysiske atmosfære. Den åndelige næring får den fra et åndeligt kernesystem i vor mælkevejs centrum eller indre.

5. KAPITEL

Verdensgenløsningsprincippet, verdensgenløserne og ny kulturskabelse

Det er denne kosmiske næring, der giver sig udslag i verdensgenløsningsprincippet

igennem de væsener, vi kalder „verdensgenløserne“. Hver gang jorden modtager sådanne kosmiske næringsimpulser, opstår der en ny udviklingsepoke med højere idealer. Idealerne formes af de nævnte verdensgenløserne, der samtidig inkarnerer i menneskenes livssfære og bringer de dertil modne jordiske mennesker i kontakt med disse nye idealer, der gerne bliver til en ny religion, der efterhånden kommer til at danne fundament for en helt ny kulturepøke. I vore dage vil de nye idealer ikke danne religion, men en åndelig videnskab, der efterhånden vil blive fundamentet for en verdenskultur, der vil afskaffe krig og gøre hele verden til ét rige, ét folk, og i hvilket rige Guddommen, udødeligheden og kærligheden er videnskab, skønhed og daglig væremåde mellem alle mennesker på jorden.

6. KAPITEL

Jesu Kristi livsopfattelse og væremåde

Jesus Kristus blev altså inkarneret i jordens sfærer samtidig med en sådan kosmisk verdensimpuls. I ham var den virkelige store kosmiske sandhed inkarneret. Han tilhørte en fuldkommenhed og et udviklingsstadium, der endnu ikke eksisterede som almengældende på jorden. Hans rige var ikke af denne verden. Derfor blev hans væremåde ganske anderledes end andre menneskers. Hans hjemsted var altså ikke jorden, men derimod en langt højere udviklings sfære, et tilværelsesplan, i hvilket man elskede sin næste som sig selv, og hvor idealerne fra hans bjergprædiken var almengældende selvfølgelighed i daglig væremåde. Således var Jesus Kristus et menneske fra en højere verden, hvis idealer og livsfundament var inkarneret i ham som medfødte evner og talenter i hans jordiske tilværelse. Derfor kunne han ikke undgå at blive afvigende fra de jordiske mennesker i livsopfattelse, tankegang og væremåde. Den

i verden gældende livsmoral „øje for øje og tand for tand” var for ham en meget primitiv og ufuldkommen væremåde. Hans væremåde var dette at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv og således også elske sine fjender, altså en væremåde, der den dag i dag endog inden for den såkaldte kristne verdensreligion af millioner af uvidende mennesker betragtes som abnorm, ja måske endog som sindssyge.

7. KAPITEL

Verdensgenløserens mod

Tænk hvilket mod der skulle til for at docere en sådan væremåde over for datidens autoriserede præster og skriftkloge, hvilket vil sige datidens eksperter i religion, moral og livsopfattelse. Disse var jo totalt uvidende om en sådan ny morals berettigelse og så i Kristus et meget farligt væsen, der forkyndte en falsk lære og vildledte folket. Deres religions moral var jo „øje for øje og tand for tand”. Derfor mente de, at

han måtte standses. Og derfor ville man ham til livs. Og man fik ham også korsfæstet ligesom en „forbryder“, og så troede man, at den sag var ude af verden. Men sådan gik det altså ikke. Kristus korsfæstelsen var ikke noget, der gik i glemmebogen, således som det skete med de mange andre, der blev korsfæstet eller henrettet i de tider. Hvem kender disse væseners navne og data i dag? Men Jesu navn og levnedsløb kendes den dag i dag og vil blive ved med at stråle og funkke med en tiltagende glans, efterhånden som menneskeheden glider fremad i udvikling. Det er, som om beretningen om denne lidelseshistorie absolut ikke kan dø. Ja, millioner af mennesker mindes den endnu i vore dage i form af påskefesten.

8. KAPITEL

Kristus - eller påskemysteriet kan løses

Hvordan gik det til, at en almindelig håndværkssvend født i fattige kår, og som døde ung, kunne sætte sig et sådant eftermæle, at millioner af mennesker i dag, 19 århundreder senere, hylder ham i ærefrygt? Der har altså været noget ved Jesus, som har bevirket, at menneskeheden ikke har kunnet glemme ham. Ikke har kunnet slippe ham selv efter dens forsmædelse af ham som en „forbryder“, der er skyldig til henrettelse. Store konger og kejsere har levet og udført store bedrifter efter jordmenneskelige begreber, men hvem hædrer dem i dag, hvem holder højtidsfester for dem i vore dage? Men Kristus, der blev født i en stald og kun blev håndværker og henrettet som „forbryder“, han hædres i dag verden over. Det er dette, der er et mysterium. Kan dette mysterium løses? Dette Kristus- eller påskemysterium kan løses og skal absolut ikke blive ved med at være et mysterium for menneskene. Men om man kan forstå

denne løsning, er et helt andet spørgsmål. Den der ikke kan forstå løsningen, må jo blive ved med at opfatte påskebegivenheden som et mysterium, hvis han da overhovedet kan tro på, at der nogen sinde har fundet en sådan begivenhed sted.

9. KAPITEL

Den inhumane kulturtilstand før Kristus

Hvis man vil lære at forstå løsningen på påskemysteriet, da må man tænke tilbage på den religiøse tilstand, der herskede hos jøderne og i det hele taget hos jordens mennesker før Jesu personlige fremtræden. Det var en meget inhuman og barbarisk livsopfattelse, der da dominerede eller beherskede menneskene. Det var god moral at holde slaver, føre krig, erobre andre folk og deres kulturskatte og gøre folket selv til slaver. I jødereligionen havde man også trælle eller slaver, og det bærende fundament i religionen og dermed i regering

og praktisk væremåde var således endnu mere inhuman end princippet „øje for øje og tand for tand“. Her var ikke nogen som helst forståelse af den menneskelige psyke i et sådant format, at man forstod, hvorfor „forbryderne“ var „forbrydere“, og derfor mente man, at de ganske skånselsløst måtte straffes, ja henrettes, hvis man anså det for nødvendigt.

10. KAPITEL

Kristusbevidsthedens begyndende vækst side om side med fortidskulturernes inhumane levninger i den moderne verdenskultur af i dag

Og er det endnu ikke her i det tyvende århundrede en kendsgerning, at dønderne fradenne livsopfattelse er stærkt herskende inden for såkaldt god politik, god takt og tone, inden for den såkaldte kristne verdensreligion? Er ikke dødsstraffe og andre straffe, tortur og sjælelig sønderlemmelse

endnu undertiden gældende? Men i dag foregår denne mørke side ved livet dog side om side med en begyndende humanitet. Overordentlig mange mennesker verden over kan i dag ikke være med til at føre krig, være med til at myrde og lemlæste, ja de kan end ikke være med til at dræbe dyr. Disse mennesker er altså vokset op til en ganske anden mental bølgelængde, end den der er almengældende inden for de såkaldte kulturstater. Hvad er det, der her gør sig gældende? Er det ikke netop de begyndende anlæg og talenter for en ny verdenskulturs væremåde, dem der var gældende i Jesu væremåde, moral og tankegang eller de idealer, han åbenbarede for menneskene? Og var denne tankegang og væremåde ikke netop noget nyt i den jordmenneskelige livssfære? Og var dette nye ikke netop kosmiske, mentale kræfter fra en højere verden? Kristus var således en slags transformator for højere mentale kræfters overførelse fra en højere verdens bevidsthedssfære til en lavere verdens begyndende kulturskabelse. Denne nedtransformation kunne iværksættes eller finde sted i kraft af, at der i den lavere sfære var mennesker, der var

blevet så åndeligt modne, at de var modtagelige for de igennem Kristi bevidsthedsstruktur manifesterede højere kosmiske bølgeområder. Ved denne kontakt blev jordens således åndeligt befrugtet med en højere verdens eller bevidsthedssfæres tankeklimaer eller moralske væremådes lysende idealer. Disse idealer blev altså tilpasset til de jordiske mennesker, der var udviklede nok til, at de kunne bringes i kontakt med nævnte idealer og dermed få lyst til at lade disse blive rettesnoren i deres daglige væremåde.

11. KAPITEL

Uden at Kristi væremåde bliver til væremåde for jordens mennesker, vil de umuligt kunne opnå
en varig fred

Men denne væremåde blev ikke blot åbenbaret teoretisk, den blev også åbenbaret praktisk. Derfor måtte korsfæstelsen af verdensgenløseren finde sted, således at

denne begivenhed kunne stå som et uomstødeligt bevis for, at en sådan næstekærlighed, som den han forkyndte, virkelig kunne eksistere i et væsen af kød og blod. Den kærlige og tilgivende væremåde, som Kristus åbenbarede, blev i virkeligheden modellen til den væremåde, der er den absolutte livets mening med ethvert væsen. Og uden at denne væremåde bliver til selvfølgelig daglig væremåde iblandt jordens mennesker, vil de aldrig nogen sinde kunne opnå en virkelig oplevelse af en absolut og varig fred. På korset midt i de sværeste lidelser, der kan times et menneske, viste Kristus, at han elskede sine fjender og bad for, at de ikke skulle komme til at lide noget, fordi de begik denne voldelige døds handling imod ham. Han påpegede, at de ikke vidste, hvad de gjorde.

12. KAPITEL

Korsfæstelsens nødvendighed

Men han afslørede også i sin væremåde og i sin bøn for sine bødler, at han oplevede

verdensaltets Guddom som sin virkelige, kosmiske fader. Han bad „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre”. Dermed åbenbarede det, hvorledes en højere bevidsthedssfæres mennesker oplever Guddommen som en realistisk virkelighed eller kendsgerning. Med oplevelsen af Guddommen som sin fader kendte han ikke til frygt - heller ikke for korsfæstelsen, da det blev ham klart, at det var Guds vilje, at han måtte tage den. En sådan mental tilstand måtte åbenbares for menneskene, hvis de overhovedet skulle komme til at tro på en sådan kærligheds eksistens, som kan bevirke, at et væsen frivilligt kan lade sig korsfæste og dø, for at andre væsener derved kan blive åbenbaret vejen til lyset og derved blive lykkelige og blive et med Gud.

13. KAPITEL

Kristi væremåde skulle
nedplantes i jordmenneskenes
mentalitet og livssfære

Denne Kristi skæbne var således et meget stort spil imellem jordiske og himmelske kræfter, hvilket en udløsning af verdensgenløsningsprincippet altid vil være. Det var skabelsen af en kontakt mellem disse to slags kræfter, der bevirkede, at de kosmiske kræfter i form af kosmiske idealer kunne nedplantes i jordmenneskehedens bevidsthed. Og det er i kraft af denne højere verdens medvirkning bag Jesu liv og væremåde, at hans levnedsløb ikke for længst er gået af minde ligesom alle andre korsfæstede og henrettede væsener, men nu fejres over hele verden. I ham var den totalt fuldkomne væremåde inkarneret. Den skulle nedplantes i menneskenes mentalitet eller livssfære for der at vokse og gøre menneskene fuldkomne.

14. KAPITEL

Et vist område inden for verdenskulturen er begyndt at gå i Jesu fodspor

Og vi er da også vidne til, at et vist område af den jordmenneskelige væremåde inden for kulturstaterne er begyndt at gå i Jesu mentale fodspor. Hvad betyder f. eks. de store moderne hospitaler, sanatorier og andre former for sygehuse? Er det ikke lignelsen om den barmhjertige samaritan gjort til virkelighed i det daglige liv? Hvad er alt, hvad der kommer ind under begrebet „forsorg“? Er det ikke en hjælp fra staten til ubemidlede mennesker, der på grund af alderdom, sygdom og nød er blevet trængende? Er det ikke netop opfyldelsen af princippet i Jesu ord der, hvor han siger, at den der har to kjortler må dele med den, der ingen har? Er der ikke også stater, der har afskaffet dødsstraffen? Det er dog et skridt hen imod opfyldelsen af hans ord om dette at vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre eller omvendt, selv om denne opfyldelse ikke udgør

den totale opfyldelse af dette hans påbud. Dødsstraffens afskaffelse er dog en begyndende tendens i retning af overvindelsen af den brutale, primitive eller hedenske side ved menneskenes rets- og straffeopfattelse. Denne tendens vil vokse videre og videre i Jesu fodspor. Engang vil menneskene have afskaffet alle former for „straf“, fordi disse i virkeligheden er identiske med „hævn“, som heller ikke på nogen måde kan udgøre sand kristendom. Det betyder naturligvis ikke, at man ikke må beskytte sig imod de livsfarlige dyriske naturer, der kan komme til udløsning i ens næste imod en. Men denne beskyttelse skal ikke være hverken i hidsighed, had eller hævn. Det er denne beskyttelse, det moderne politi og retsvæsen er en første begyndelse til, men det er endnu meget langt fra at kunne opfylde det formål, det engang skal nå frem til.

15. KAPITEL

Verdensgenløseren som model-
væsen for Guds skabelse af
„mennesket i sit billede”

Vi ser således her, at der er meget af kristusbevidstheden eller den bevidsthed, Kristus afslørede teoretisk i sine taler til disciplene og folket og bekræftede i praktisk væremåde i kraft af sin korsfæstelse, der nu er fremtrædende i menneskeheden. Her blev han en for verden åbenbaret modelbevidsthed og hans væsen som modelværemåde. Og det er således hans kærlighedsideal åbenbaret gennem hans tale og væremåde, der er kernen i al kristendom verden over. Det er hans på Guddommen og kærligheden baserede tankegang og væremåde, der er manifesteret i verden som eksempel på det fuldkomne menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det er denne bevidsthedstilstand, dette intime forhold til verdensaltets ophav, alle levende væseners evige fader, der er Guddommens mål med de levende væseners udvikling, skæbne dannelse og oplevelse af mørket. Det er ud af

dette mørke, alle levende væsener skal opstå for at kunne leve bevidst i og sammen med Guddommen i livsoplevelsens højeste livssfærer.

16. KAPITEL

Det fundamentale i Kristi opstandelse

Igennem verdensgenløserens liv har vi set, at han opstod fra mørkets og lidelsernes eller korsfæstelsernes mørke gru eller helvede for at funkle, lyse og stråle Guds ånd ud over verden. Det fundamentale i hans opstandelse er ikke blot dette, at hans disciple og nogle andre af hans kære venner fra hans fysiske liv fik lov til efter korsfæstelsen eller hans fysiske død at se ham i et lysende, kosmisk legeme i nogle enkelte korte samvær. Denne deres oplevelse ville relativt hurtigt være gået i glemmebogen, hvis denne åbenbaring af hans lysende, kosmiske legemstilstand var det eneste udødelige af ham, der eksisterede efter hans fy-

siske død. Det der overlevede korsfæstelsen eller den fysiske død, var ikke blot Kristus selv, men den udødelige, guddommelige visdommens og kærlighedens ånd, som ved ham blev inkarneret i fysisk materie i form af hans guddommelige ord og sætninger, hans bjergprædiken og andre taler til folket og disciplene. Med skabelsen af disse ord understreget af hans guddommelige væremåde har han nu snart i to tusinde år efter sin fysiske død talt til millioner og atter millioner af mennesker og dermed skabt begyndelsen til en helt ny verdensepøke. I denne epøke skal alle jordens slægter velsignes.

17. KAPITEL

Hvorfor skulle Kristi forudsigelser om den kommende lysepoke ikke lige så vel blive til kendsgerning som hans forudsigelser om menneskehedens mørkepoke eller dommedag?

Han forudsagde også, hvad der først ville ske inden denne epoke. Der ville komme forfærdelige mørke tider, en dommedags- og ragnarokstilstand, i hvilken djævelen skulle rase i al sin væld. Der skulle blive krige og rygter om krige. Folk skulle rejse sig imod folk. Religiøsitet og gudsyndelse vil blive ringeagtet, ja endog forfulgt. Og hvad er det, menneskene oplever i vort århundrede? Er det ikke netop opfyldelsen af hans forudsigelser? Hvad er døden på krigsskuepladserne, i koncentrations- eller torturlejrene, i gaskamrene, i raket- og atombombeeksplosionerne? Er det ikke dommedagsepoken i renkultur, styret og dikteret af „djævlbevidsthed”? Men når det mentale mørke, Kristus har forudsagt, således sker fyldest for vore øjne som kendsger-

ninger, hvorfor skulle så det store mentale lys, som han også bebudede, ikke ligeledes gå i opfyldelse, blive til kendsgerninger for menneskene? Hvad har han da bebudet på dette felt? Han har udtrykt denne trængsels-tid som „de sidste tider”. At det ikke er „verdens ende” eller jordens undergang, han udtrykker, bliver til kendsgerning igennem hans forudsigelser af det, der skal ske på jorden og videreføre menneskene, når disse „sidste tider” er passeret. Han bebuder netop en stor lysepoke, der vil komme for menneskene. Hans ord, hvilket vil sige: den absolutte og evige sandhed i dem, vil blive hørt og kendt af alle folk på jorden. Og der skal blive én hjord og én hyrde. Dette vil igen sige, at alle jordens folk skal komme til kun at have en eneste religion, nemlig den evige sandhed som videnskab og en heraf følgende total fuldkommen væremåde.

18. KAPITEL

Hvorfor kristendommens høje idealer blev reduceret eller forvandlet til kun at udgøre en mellemting mellem mørke hedenske og totalt fuldkomne kosmiske idealer

Som videnskab kan religionen hverken være jødisk, buddhistisk, muhamedansk, hinduistisk eller på anden måde være nationalistisk præget. Ja, den kan ikke engang være kristendom i den forstand, som den i dag i sin kirkelige forkyndelse afviger fra sin stifters ånd og hjerte. Det skal ikke her være en kritik hverken af kristendommen eller de andre verdensreligioner. Disses høje guddommelige idealer kunne naturligvis på det givne tidspunkt hverken forstås eller accepteres helt af de endnu primitive og hedenske folkeslag, til hvilke de blev givet. Nævnte idealer blev derfor reduceret ned til en mere afblændet glans, så de kunne danne en mellemting eller et overgangsstadium mellem de høje, rene idealer og de vante hedenske idealer. Det er ikke med

krig, atombomber, raketter, gaskamre og torturlejligheder, at man opfylder kristendommens rene og højeste eksisterende idealer eller påbud. Det er ikke en glørværdig opfyldelse af kristendommen, at dens nationer og stater hidtil har været verdens største krigsfolk og undertrykkere af andre folkeslag på jorden.

19. KAPITEL

Hvad verdensgenløseren forudså

Det er ikke så mærkeligt, at Kristus, der med sin kosmiske bevidsthed så, at hans rene lære ikke ville blive sejrende før efter en dommedag eller et ragnarok, der kunne vise menneskene det helvede, de dødbringende mentale kræfter, den djævlbevidsthed, der ville opstå i en verden, hvor man i årtusinder ville korsfæste hans idealer ved at ignorere hans forkyndelse om Gud og den påkrævede næstekærlighed, forstod, at denne hans inkarnation på det fysiske plan ikke var nok til at fuldføre verdensgenløsningen

eller menneskenes udfrielse eller frelse fra deres dyriske mentalitet i deres indre. Han så også, at menneskeheden efter denne dens dommedagsoplevelse ville få vakt sin religiøse trang, der igen ville afføde det store spørgsmål: hvad skal jeg gøre for at blive salig? Han forstod også, at dette spørgsmål ikke kunne besvares med nogen som helst oplysning om materie eller fysiske foreteelser. Disse spørgsmål ville menneskene til den tid have fået besvaret indtil trivialitet. Nej, det var et virkeligt svar på selve livsmysteriet, svar på eller oplysning om den intelligente magt, der over alt som videnskabelig kendsgerning kom til syne bag alle former for naturens skabelsesprocesser, menneskene havde brug for. Det var svaret på alle de usynlige realiteter, der udgjorde deres eget indre, selv eller jeg, men som de hverken kunne iagttage med mikroskoper eller andre optiske instrumenter, ja, det var oplysninger om hele den verden, de begyndte at forstå måtte eksistere bag den fysiske verden, men som var ganske utilgængelig for deres almindelige fysiske sanser, og som de derfor var forhindret i at udforske, de manglede. Han

så, at den næste verdensgenløsningsproces måtte hvile på en videnskab, der kunne dygtiggøre menneskene til selv at udforske og iagttage i den for dem endnu mystiske verden, men som de var klar over eksisterede. Og han vidste, at denne videnskab netop var den, ud fra hvilken han selv havde givet menneskene de store idealer eller facitter og påbud. Det var intet mindre end den såkaldte „hellige ånd”. Ligeledes vidste han, at Faderen ville åbenbare denne videnskab for menneskene henimod dommedagens endeligt, hen imod krigskulturens „sidste tider”. Det bliver til kendsgerning igennem hans udtalelser om „talsmanden den hellige ånd, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære eder om alle ting og minde eder om alle ting, som jeg har sagt eder. Men når han, sandhedens ånd, kommer, skal han vejlede eder til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende ting skal han forkynde eder. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder. Alt hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder.”

20. KAPITEL

Det tyvende århundredes verdensgenløsning

Da ånd er det samme som tanker og viden, er „talsmanden den hellige ånd” således ikke en mand, der skulle komme til menneskene. Det er derimod: tanker og viden om hele sandheden, altså en videnskab. Når Kristus siger, at „han skal tage af mit og forkynde eder”, vil det altså sige, at det er Kristi forkyndelse i videnskabelig form, der skal gives menneskene. Og det er denne videnskab, der skal herliggøre ham. Og det er denne guddommelige videnskabs kosmiske analyser, der er det tyvende århundredes verdensgenløsning. Det er denne videnskab om Guddommens og de levende væseners evige eksistens, denne videnskab om Guds evige ånd, der „svævede over vandene”, hvis lys funkler og stråler i verdensaltets grundtone som kulminerende kærlighed, der er livsmysteriets løsning. Det er denne guddommelige ånds indpas i menneskenes væremåde, der skaber „himmeriges rige” på jorden, der igen er det

samme som opfyldelsen af juleevangeliets fred og velbehagelighed for menneskene. Det er ikke så mærkeligt, at mindet om Jesus fra Nazareth ikke kunne gå i glemmebogen eller dø, således som tilfældet var med de andre korsfæstede. Med en sådan indsats af guddommeligt lys i jordens sfærer, som Guddommen åbenbarede og stadig åbenbarer igennem ham, vil ethvert menneske efterhånden blive nødsaget til at erkende, at han virkelig var „vejen, sandheden og livet“, og at enhver, der følger ham, vil blive dagsbevidst i Guddommen og sit eget evige liv.

TANKER OMKRING PÅSKE

1. Kap. Påskebegivenheden er et mysterium 43
2. " Hvorfor der blev mystik om Jesu korsfæstelse 45

3.	Kap.	Jordkloden er et mikrokos-	
		misk område i den organisme,	
		vi kalder „verdensaltet”	45
4.	"	Jordens fysiske og åndelige	
		næring	47
5.	"	Verdensgenløsningsprincip-	
		pet, verdensgenløserne og ny	
		kulturskabelse	47
6.	"	Jesu Kristi livsopfattelse og	
		væremåde	49
7.	"	Verdensgenløserens mod ...	50
8.	"	Kristus- eller påskemysteriet	
		kan løses	52
9.	"	Den inhumane kulturtilstand	
		før Kristus	53
10.	"	Kristusbevidsthedens begyn-	
		dende vækst side om side med	
		fortidskulturernes inhumane	
		levninger i den moderne ver-	
		denskultur af i dag	54
11.	"	Uden Kristi væremåde bliver	
		til væremåde for jordens men-	
		nesker, vil de umuligt kunne	
		opnå en varig fred	56
12.	"	Korsfæstelsens nødvendighed.	57
13.	"	Kristi væremåde skulle ned-	
		plantes i jordmenneskenes	
		mentalitet og livssfære	59